

— Не знамъ защо ми се струва, че може да се не върна живъ отъ тая битка... Жестока и неравна бранъ ни очаква... Славо, ако ме обичашъ, ще слѣзешъ следъ полунощъ въ градината... Войската се готви да тръгне други день. Искамъ да ти разкажа цѣлия си животъ, искамъ да замина простенъ и окриленъ...

Девојката побледнѣ и се изтрѣгна отъ ржцетѣ му.

— Не... Не...

— Ще дойдешъ!...

— Не... — тя грабна въ ржце момиченцето и избѣга.

Тя ще дойде — си помисли радостенъ момъкътъ, и съ бързи крачки се отправи къмъ голѣмото здание съ високи мраморни стълбове и пѣстра мозаика по стенитѣ. Изтича по гладкитѣ блѣскави стълби, измина широкото предверие и влѣзе въ съвета. Тъкмо на време. Следъ мигъ царътъ, придруженъ отъ двамата си братя, влѣзе, посрѣщанъ на крака отъ всички боляри.

Асѣнъ седна на престола и направи знакъ на другитѣ да заематъ отново мѣстата си. Свѣтлокафявото му лице бѣше мрачно и строго. Той дълго стоя замисленъ, като поглаждаше ту брадата, ту челото си. Най-после каза:

— Боляри, никога по-тежки дни не сме преживявали отъ десетина години насамъ. Исакъ Ангелъ грозно се е закарнилъ еднажъ за винаги да ни унищожи. Трѣбва сега да съберемъ всичкитѣ си сили, да дадемъ мило и благо, за да успѣемъ и този пътъ. Нека се помолимъ отново — той стана и се прекръсти — Светиятъ Солунски чудотворецъ пакъ да ни закрили. Пакъ да стори чудо. Защото невѣмъ само чудо може да ни спаси сега. Борбата ще бѣде страшна. Ако моятъ животъ бѣде нуженъ, за да насърдча войскитѣ, азъ нѣма да го пожала. Ако никой не иска да тръгне срещу грозящата опасностъ — азъ първи трѣбва да тръгна. Боляри! Извикахъ ви, за да ви съобща царската си воля. Въ случай, че ме убиятъ, князь Иваница ще наследи престола.

Иваница скочи.

— Не. Преди мене Петъръ има право.